

ΕΘΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τραυλοσύν και πρώτον απεριθμούντες χρόνον
 ίδροφωμεν και πάλιν' στην γην των Ιλαρθανώνων.

Στό χλια κι ενιακόσα δεκαέξη
 κανένας δέν γνωρίζει τι θα τρέξει.

Γράμματα και συνδρομαί—δν' εθθείας πρόξέμει.
 Συνδρομη γιά κάθε χρόνο—δ κτ' α φράγα είναι μόνο.
 Για τ'ά ξένα όμως μέρη—δέ κ'ι φράγα και' στο χέρι.

Εις γλώσσιν φέρομεν παντός εθμούσου τσελεπή
 δι'τι παλούμεν σώματα ε Ρωμηού' ανέλληκη
 με την άνάλογον τιμήν, κ' εσκοπος απ' ε'ξω θέλει
 δέν θα πληρώνη δι' ε'στιά ταχυδρομείων τέλη.

Αδγουστος μήνας, ε'ξη,
 κι' ε'ς' ε'σθιμα τι θα τρέξει.

Χλια τρακόσα τέσσαρα και μ' ενενήντ' ακόμη,
 απ'δ Σωτήρων στρατιάς αγέμισαν οι δρόμοι.

**Τραλαρά και τραλαρό,
 λίγοι στίχοι στο φτερό.**

A'

Σήμερα μεταμόρφωσης μεγάλη του Σωτήρος,
 αλλά μεταμορφώνονται κι' οι των Ρωμηών Σωτήρες,
 που νύος ελαξε σ' αυτούς της σωτηρίας κληρος,
 και βλέπομε κολοφωτιαίς να γίνονται φωστήρες.

Πότε μεταμορφώνονται σε κατάσπρο πατάκι,
 πότε με φέσι φαίνονται και πότε με καλπάκι,
 πότε τροχίζουνε σπαθί να κόψουνε τ'α πράσα,
 πότε δασκάλοι γίνονται, πότε φορούνε ράσα.

Πότε ψήφους κυνηγούν
 και προς δρόσιν οδηγούν
 ένα κι' άλλον θεοτούμπη.

Και στής κάλης τόν άγώνα
 θέλουνε και την Κορώνα
 στήριγά των κι' άποκομπι.

Τώρα κάθε των κολλήγα
 προσπαθούν να τόν γλυκάνουν,
 τώρα θέλουν και τόν Ρήγα
 κομματάοχη να τόν κάνουν.

Κάτι παλφοι φαγάδες
 και κάτι Ραμπαγάδες
 παρφηχμένου χρόνου.

Τώρα μᾶς λέν στω μύλοι
πῶς εἶναι μόνοι στύλοι
καὶ φύλακες τοῦ Θρόνου.

Πόσαι μεταμορφώσεις
δὲν γίνονται ξανά
μὲ σωτηρίας τόσης
προγράμματα τρανά.

Διαβαίνουνε γεράκια,
δράκοντες φτερωτοί,
δρηνα, γυπαετοί.

Μαζί των καὶ κοράκια
περνούνε φαλακρά,
καὶ κάνουνε κρὰ κρὰ.

B'

Κρύψε τὸ σκαθὶ' στὴ θήκη,
μάννα τῶν δαφνῶν μεγάλη...
λένε' στὴ Θεσσαλονίκη
πῶς θὰ πᾶν καὶ Πορτογάλοι.

Μὲς' στὴ γῆ σου τόσα φύλα
καὶ φυλαὶς ἐνόνονται...
μὲ τῆς δάφνης σου τὰ φύλλα
ξένοι στεφανώνονται.

Δάφναις γιὰ τοὺς ἄλλους στρώνεις
μ' ἓνα μούτρο ραδιὸ
σὰν νὰ κέρδισες λαχεῖο.

Κι' οὐδετέρα καμαρόνεις,
κοὺ κατήγητες κοινὸ
νὰ γενῆς ξενοδοχεῖο.

Χαίρε πάλι, δοξασμένη...
ἐσὺ μόνον εἶσαι ξένη
'στὸν δικό σου τὸν ξενῶνα.

Καὶ σ' ἐλογοκὸν ἀγῶνα
τρέχεις νὰ στεφανωθῆς...
φοῦ σου νὰ μὴ βασκαυθῆς.

Γ'

Φωτῆδ' στὰ χόματα σου,
μὰ σὺ γενναία στάσον,
καὶ πάντα δείχνε τάσιν
πρὸς μὴ ψεκτέαν στάσιν.

Γιὰ σὲ στρατοὶ ρητόρων
καὶ λόγια δαφνηφόρων
μετεωροφενάκων.

Και περίεξ τοῦ πυρός
φρονητιῆς χορός
Σωτήρων βρυκολάκων.

Κι' ἄκουσα νὰ λέη τέτοια κάποιος Ἀμαζόνος στόμα:
πῆρα μίος Θεᾶς τὸ δόρυ, πῆρα τοῦρανοῦ τὸ χρώμα,
νὰ τὸ κάνω σύμβολό μου σὲ στεριαιεὶς καὶ σὲ γιालούς,
ὁμως τὸ δ' ἀπὸ ψηλὰ
νὰ κυλῆται χαμηλά
μέσα σὲ παθῶν πηλοῦς.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π. — Σ' αὐτὸ τὸ πατατράνα
γιατὶ κοιμάσαι, βλάκα;
γιατὶ καὶ σὺ δὲν θρῆς
στὰς ὄρας τὰς παιδράς;

Μέσα σὲ θράσι περισοῆ
πῶς μέρος ἐναργὸν καὶ σὺ
δὲν παίζεις ἐλρῆνας;

Φ. — Ἄν εἶσαι φίλος προσιλῆς
δὲν θέλω πιά νὰ μοῦ μιλής
γιὰ κλέη περασμένα.

Στὴν γῆν τῶν ἀγαλαίων
ἐγὼ δὲν ἔχω πλεόν
γιὰ χάσιμο μγαλά.

Ἐγὼ περνῶ καλά
κάτω σ' τὸν Φαληρέα
μαζὶ μὲ τὴν παρέα.

Τώρα, βρὲ Ταρταρίνε,
εἶπα γὰρ μὲ δὲν εἶναι
παρὰ μονάχα μῦθοι.

Καὶ φόρην μύθην πλήθη
γνώστου καὶ ἀγνώστου κόσμου
δραβαίνου ἀπὸ μπρός μου.

Τὶ πλοῦτος καὶ εὐτυχία!...
περνοῦνε, φαμφαρόνε,
ἐφοπισταὶ μεγάλοι.

Καὶ σ' τὰ ξενοδοχεῖα
πηγαίνουνα καὶ τρῶνα,
καὶ τοὺς κυτᾶζου ἄλλοι.

Βλέπω μεγαλοπλοῦτους ἐφοπιστάς ἐκαί,
ποῦ τρῶν χωρὶς νὰ ρίχνου εἰς ἄλλους τὰ ψιχία των,
καὶ μ' ἔδοντο γλυφίδες καμπόσοι νησιτικοί
κάνου πῶς καθαρίζου τὴν ἔδοντοστοιχία των.

Βλέπεις καμπόσους νᾶχου ἀρμάδ' ἀπὸ βάρδια
μ' ἄλλους μαζὶ καὶ χόρια,
καὶ ἄλλοι δὲν ἔχου σκεθνα
καὶ μὴ παληομαθίνα.

Ἐξ ἄλων τούτων καὶ ἄλλων
μέσα σ' αὐτοὶ τὸν σάλον
σκέψου καλά καὶ κρῖνε.

Στὴν γῆν τῶν φωραλέων
ισορροπία πλεόν
κοινωνικὴ δὲν εἶναι.

Τὴν πρὶν ἰσορροπίαν τὴν τῶσον ζηλευτὴν
ὁ πόλεμος μὲ τᾶλλα,
μωρὴ ξεροκαυκάλα,
ἐχάλασε καὶ αὐτὴν.

Πλουτίζει καὶ ὁ λοστρόμος
μέσα σ' αὐτὴν τὴν πάλην
τοῦ κόσμου τὴν μακράν.

Καὶ σὺ σὰν ἀποτρονόμες
τὴν Ἀρκτον τὴν μεγάλην
βλέπεις καὶ τὴν μακράν.

Βλέπεις σ' αὐτόν, βουβάκι,
στόμφοι ἀνδρὸς ἐγκρίτου;
δὲν εἶχε πρὶν νὰ βάλῃ
μπάλωμα σ' τὸ βρακὶ του.

Κότταξε κάποιον... Τώρα φουσκώνει προπετιῶς
μπροστά μας, βρὲ κασιθῆ...
ὀλίγου δαὶν νὰ πάθῃ φθειρίσιν καὶ αὐτὸς
ἐπὶ τὸν Φερκεῖδη.

Δὲν βλέπεις σὺ σὰν βλάκας καὶ κουφιοκεφαλάκης
καὶ τούτου, μακομοίρη...
εἰς τὰ τὰμπλ-ντ' ἔτ' ἐκείνα τὸν ἔδωλα πολλάκις,
ποῦ τρῶνε ψωμοτόρι.

Δὲν ἔχει πιά μ' ἄερα
γαμάτη τὴν γαστέρα
σὰν τούτῃ τὴν δική σου.

Καὶ σὺ κυτᾶς τοὺς τοίχους
καὶ μοῦ μιλεῖς μὲ σίχους
καὶ κάνεις τὴν κακὴ σου.

Καὶ λίαν πιθανόν,
θρέμμα τῶν Ἀθηναίων,
μὲ τοῦ καιροῦ τὸ δῆμα κάθε τῆς φέρας γένος
νὰ γίνῃ Σίγρη βαρδόνος.

Μὴ καὶ πολλοὶ φοροῦνε Σωτήρων προσοπισία
καὶ τρῶχου φρενασιμένω,

